

Suzanne Peters

Zoektocht naar het verleden

Liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1.

Diane pakte de koffer uit haar auto. Ook de weekendtas en de schildersezels nam ze mee. Onhandig liep ze het hotel in. Waarom had ze ook zoveel meegenomen? Dat was toch nergens voor nodig? Ze had haar omgeving verteld dat ze zou gaan schilderen op de Veluwe. Waar ze precies heen ging wist niemand. Dat leek haar ook beter. Niemand hoefde te weten wat ze echt van plan was. Dit was iets wat ze zelf moest doen. Dankzij haar zus Ilona had ze de stap gemaakt, al wist ook zij niet wat Diane werkelijk ging doen.

Gelukkig had het hotel een automatische schuifdeur, want met alle bagage die ze bij zich had, kon ze onmogelijk ook nog een deur openen.

Ze liep rechtstreeks naar de receptie en haar adem stakte in haar keel toen ze zag wie de receptioniste was. Sally. De naam was in Diane's geheugen gegrift. En nu stond ze voor haar, met een brede glimlach op het gezicht.

“Goedemiddag. Waar kan ik u mee helpen?” vroeg Sally.

Diane aarzelde. Ze kon nu nog terug. Terug naar huis en deze hele ‘missie’ vergeten. Toch bleef ze

staan. Ze was hier met een reden. Daarom zei ze rustig: “Ik heb een kamer gereserveerd.”

“Wat is uw achternaam?”

“Gemert.”

Sally typte wat in de computer. Het leek erop alsof ze Diane niet herkende, maar het kon ook vast een toneelspelletje zijn. De achternaam alleen had al een lichtje moeten doen branden, toch zei ze verder niets.

“U blijft hier een week, zie ik,” glimlachte de receptioniste.

“Inderdaad. Maar misschien ook langer. Dat heb ik aangegeven bij de reservering.”

Sally knikte. “Wat heeft u hier zo lang te zoeken?”

Diane keek haar onderzoekend aan. Ze had willen roepen: ‘Ik zoek jou, en de rest!’ Toch hield ze haar mond. Het was nu nog geen tijd voor de confrontatie. Het was verstandiger als zich inhield. “Ik kom hier schilderen,” zei ze.

Nu pas leek de receptioniste de schildersezels op te merken. “Wat leuk,” zei ze. “De omgeving is hier prachtig. U zult vast mooie schilderijen maken tijdens uw verblijf hier.”

Diane keek wat ongemakkelijk om zich heen. Ze had helemaal geen zin in een gezellig praatje.

“U heeft kamer vijftien. Dat is daar de gang door en de trap op naar de eerste verdieping.” Ze overhandigde de sleutel.

Diane maakte al aanstalten om weg te lopen, maar Sally hield haar tegen. “U heeft erg veel spullen mee. Ik help u wel met dragen.”

“O, dat hoeft niet.”

Sally leek niet te luisteren, ze was al achter de receptie vandaan gekomen en had de koffer bij het handvat vast. Diane zuchtte. Dit werd helemaal niets! Met lood in haar schoenen liep ze achter de receptioniste aan. Toen ze de gang doorliepen voelde ze zich alleen maar ongemakkelijker. Wat als Sally zich opeens zou omdraaien en zou zeggen dat ze haar herkende? Dat Diane het lef niet had om terug te komen. Er gebeurde echter niets. In plaats daarvan wees Sally netjes aan waar haar hotelkamer was. Diane liep naar binnen en bedankte de receptioniste. Ze legde haar weekendtas neer en zette de schilders-ezel bij het raam. Ze nam de koffer aan van Sally en groette haar vriendelijk.

Toen de deur dicht was keek Diane ongemakkelijk om zich heen. Ze begon alleen maar meer te twijfelen. Waar was ze toch aan begonnen? Waarom was ze teruggekomen naar dit dorpje op de Veluwe. Ze had hier toch zeker niets te zoeken? Haar eigen woon-

plaats, in de Randstad, daar voelde ze zich thuis.

Ze vroeg zich af wat Sally nu zou doen. Zou ze alle vrienden bellen en vertellen wie weer in het dorp was? Of had ze Diane echt niet herkend? Het leek onwaarschijnlijk. Diane liep naar de badkamer en bekeek zichzelf in de spiegel. Goed, ze had ondertussen een beugel gehad en haar tanden stonden weer mooi recht. Ook had ze geen lang blond haar meer, maar juist kort en donker. Maar verder was ze toch niet zoveel veranderd dat ze onherkenbaar was?

Ze hield haar polsen onder het koude water van de kraan. Ze was erg in de war door deze gebeurtenis. Dat ze Sally zou zien, was wel de bedoeling, maar zo snel? Nee, daar had ze geen rekening mee gehouden.

Diane liep terug naar de kamer zelf en maakte haar weekendtas open. Ze had er wat schildersdoeken in, verf, kwasten, een schetsboek en vernis. Alles om aan de slag te gaan hier in de buurt. Het belangrijkste lag echter onder in de weekendtas. Een schrijfblok. Ze opende het schrijfblok en paste de eerste pagina aan:

Sally Grootjans – receptioniste in het hotel

Ellen Bouwman

Iris van Gelder

Jeroen de Bree

Jesse Eggen

Randy Brown

Diane zuchtte diep. Dit was het begin van een lange zoektocht. Ze vroeg zich af of ze alle namen van het lijstje kon vinden. Misschien woonden ze niet allemaal meer hier in het dorp. Die kans was best groot. Voor de zoveelste keer vroeg ze zich af waar ze aan was begonnen.

Ze had er sowieso al twee uur over gedaan om hier te komen. Nu was ze eigenlijk wel toe aan een hapje en wat te drinken. Ze had eigenlijk in het hotel willen eten, maar nu ze wist dat Sally hier werkte had ze daar geen zin in. Zou het restaurant aan de bosrand er nog zijn? Ze besloot om te gaan kijken, al wist ze dat ze ook hier vreemde verrassingen tegen kon komen.

Bij het verlaten van het hotel keek Diane niet naar Sally. In plaats daarvan keek ze strak voor zich uit en liep zo snel mogelijk weg. Ze wist de weg in het dorp nog best goed, ontdekte ze. Het was er niet veel

veranderd, al had ze wel al gezien dat er een hele nieuwe buurt bij was gekomen. Ook waren sommige huizen weg, of vernieuwd. Het restaurant aan de rand van het bos bleek er wel te zijn. Met trillende benen liep Diane het terras op. Het was zonnig weer.

“Kan ik u helpen?”

Gelukkig, dit was geen bekende. Niemand van de lijst. “Ik zou graag wat willen eten,” antwoordde Diane. Ze kreeg een tafel aangewezen en niet veel later had ze de menukaart voor zich. Ze voelde de blikken van de mensen die ook op het terras zaten op zich gericht. Blijkbaar was het erg vreemd om alleen wat te gaan eten. Ze negeerde de mensen en koos een broodje gezond uit met een kop thee. Haar schrijfblok had ze meegenomen. Behalve de eerste pagina, was het helemaal leeg. Ze had nog helemaal geen plan van aanpak. Wat moest ze doen? Hoe zou ze alles aanpakken? Daar had ze nog niet over nagedacht, maar nu ze Sally had gezien, was het verstandig toch iets te bedenken. Moest ze iedereen in één keer zien te treffen of was het verstandiger ze apart te spreken? Als ze hen apart zou zien, dan zouden ze elkaar onderling vast bellen. Was dat wat ze wilde? Maar aan de andere kant wist ze helemaal niet of ze iedereen wel kon vinden. De kans was natuurlijk wel aanwezig dat mensen waren verhuisd.

Waarom had ze niet beter nagedacht over dit plan? Er waren sowieso verschillende dingen die moest doen. Daarom opende ze haar schrijfblok. Op de tweede pagina schreef ze:

Stappenplan

- 1. Uitzoeken waar iedereen woont (internet, op school informeren)*
- 2. De confrontatie aangaan*
- 3. Randy als laatste opzoeken*

Verder kwam ze niet. Dit was hopeloos. Waarom was ze zo halsoverkop hierheen gekomen? Zonder plan? Ze had zelfs niemand uit haar omgeving verteld wat ze ging doen.

Haar broodje werd gebracht en Diane bedankte vriendelijk. Ze nam een hap. Heerlijk! Het was nog net zo lekker als vroeger!

Na het eten liep ze door het dorp. Het was leuk om te zien hoeveel er hetzelfde was gebleven. Talloze herinneringen kwamen naar boven. Zoals de ijssalon, waar ze een paar keer met Randy was geweest. Of de laan, waar in de lente de krokussen uit de grond kwamen. Het was heerlijk om deze plekken te zien, maar er waren helaas ook veel pijnlijke herinneringen. Het

werd tijd om iets te doen aan die vervelende herinneringen. Dat was ook de reden dat ze hier was. Door haar verleden onder ogen te komen, kon ze er meer vrede mee hebben. En daar was ze ondertussen echt aan toe.

Ze besloot terug te gaan naar het hotel. Hopelijk kwam ze Sally niet weer tegen. Ze kreeg er koude rillingen van. Gelukkig was Sally niet in de buurt toen Diane het hotel in kwam. Snel ging ze naar haar hotelkamer en haalde diep adem. Gemakkelijk zou het niet worden, dat wist ze nu al.

2. Vijftien jaar geleden

5 september

De eerste schooldag op de middelbare school. Diane was er helemaal klaar voor. Ze zag het zitten om haar klasgenoten te leren kennen en een heel nieuw avontuur tegemoet te treden. De eerste dag was een dag zonder lessen, maar een programma om elkaar beter te leren kennen. Ze zouden gaan kanovaren en de zon scheen heerlijk. Ideaal voor een tocht op het water.

De groepen voor de kano's werden samengesteld door de leraren. Iedereen kwam bij mensen in een kano die ze niet kenden. Diane kende helemaal niemand op de school, dus ze vond het een leuke manier om haar klasgenoten te leren kennen. Ze kwam in een kano met Sally, Iris en Jeroen. Het leken haar aardige kinderen en ze merkte meteen al dat Sally een enorme kletskaus was.

“Ik heb al eens eerder in een kano gezeten,” vertelde ze. “Ik was er best goed in, dus laat mij maar de stuurman zijn.”

“Stuurvrouw dus,” vulde Iris aan.

“Inderdaad! Stuurvrouw.” Sally lachte. “Ik vind